

5. Să începem cu transformarea inimii

Fiecare transformare interioară cere o convertire ce consistă într-un răspuns, într-un dar de iubire iubirii pe care Dumnezeu o are pentru noi. Și fiindcă Dumnezeu ne iubește atât de mult, care ar fi motivul care ne-ar împiedica să facem această propunere pentru a corespunde cât mai bine acestei iubiri, căutând să facem ceea ce lui i-ar place, evitând ceea ce ar putea să-l întristeze?

Este vorba despre o dublă acțiune: **transformare și dăruire de sine lui Dumnezeu**. La finalul acestor reflecții asupra sensului vieții și al morții, eram obișnuit să-i invit pe copiii din oratoriu să se adreseze lui Dumnezeu și să-i spună din inimă: „*Dumnezeul meu, din acest moment vreau să-mi transform inima după voința ta: eu te iubesc, vreau să îți slujesc cu bucurie până la sfârșitul vieții. Fecioară sfântă, mamă iubită, ajută-mă te rog să fiu mereu fidel!*”

Este nevoie înainte de toate să fim conștienți de cum suntem făcuți și să privim lucrurile cu realism. Aceasta se poate întâmpla în diferite momente din viață și sub forme diverse.

Mie mi s-a întâmplat într-un mod atât de evident și de eficace pe la vârsta de douăzeci de ani. Trebuie să recunosc că înainte de aceasta eram destul de dezordonat, plin de orgoliu, ocupat cu distracțiile, cu jocurile, cu exercițiile fizice și cu multe alte lucruri, care îmi ofereau bucurie pe moment, dar nu reușeau să-mi mulțumească inima. De fapt, eram preocupat de mine însumi, așa cum se întâmplă cu majoritatea tinerilor pe care îi cunosc.

Eram aproape de bacalaureat, când pentru prima dată m-am serios cu privire la propriul viitor. Îmi dădeam seama că visele pe care le nutream în mine erau destul de vagi în prezent. Simțeam în mine dorința de a deveni preot pentru a mă putea ocupa de tinerii timpului meu. Dar trebuia să fiu realist: modul meu de a trăi, unele obișnuințe pe care le aveam în inimă și lipsa totală de virtuți și viața pe care o trăiam puneau în dificultate această decizie. Trebuia să intru în profunditate.

La început am încercat să fac după cum credeam eu. Lectura cărților spirituale și contactul cu comunitățile religioase din Chieri m-au determinat să cred că sunt făcut pentru viața contemplativă. Mă gândeam că o dată cu intrarea într-un convent aș fi putut domina propriile pasiuni, mai ales mândria, destul de înrădăcinată în inima mea.

Dar nu făceam altceva decât să construiesc un viitor pornind de la propriul punct de vedere, limitat și condiționat de temerile pe care le simțeam în mine, fără a ține seama de planul lui Dumnezeu pentru mine. Cu toate că fusesem acceptat de franciscani, proiectul nu reușea să se dezvolte, așa că hotărâsem să mă sfătuiesc cu Luigi Comollo, prietenul meu cel mai bun și cel mai serios. El m-a ajutat să înțeleg ce stare sufletească ar trebui să am pentru a putea face o buna decizie: caracterizată de o totală disponibilitate pentru a putea urma cu adevărat planul lui Dumnezeu, fără condiții și cu încredere totală în El, fără preocupări inutile.

5. Să începem cu transformarea inimii

La urma urmei, **orice chemare creștină nu este altceva decât consecința unei decizii de a se dăruia total lui Dumnezeu.** Acest lucru este posibil doar dacă mai întâi suntem dispuși la o radicală transformare a inimii. Același lucru se poate spune și despre tânărul Samuel: „*Vorbește, Doamne, slujitorul tău te ascultă!*”; sau despre Maria: „*Iată-mă! Eu sunt slujitoarea Domnului. Fie mie după cuvântul tău!*”.

Hotărâsem să mă apropiu și mai mult de Dumnezeu în rugăciune. Mai întâi o spovadă bună, după care, timp de nouă zile, m-am rugat cu aceeași intenție. Între timp, Luigi scrisese o scrisoare unui unchi de-al său, preot, care mă cunoștea deja, explicându-mi situația în care mă aflam.

La sfârșitul celor nouă zile speciale de rugăciune, m-am spovedit din nou, am participat la Sf. Liturghie și am primit Sf. Împărtășanie: în sfârșit eram decis să fac ceea ce Dumnezeu ar fi vrut de la mine, pentru că hotărâsem să mă dăruiesc în mod total lui. Nu mai era nimic acum care să mă împiedice să fac voia lui, oricare ar fi fost aceasta. Mi-am dat seama după aceea că era vorba despre o transformare totală a inimii, adevărată și definitivă.

În aceeași zi sosi și răspunsul părintelui Luigi. Mă sfătuia ca deocamdată să renunț la alegerile făcute până în acest moment. Mă invitase să intru în seminar. În timpul studiilor, cu siguranță Dumnezeu m-ar fi ajutat să înțeleg mai bine planul său pentru mine.. nu trebuia să-mi fie teamă că aș fi putut greși strada: păstrându-mi inima curată și cu o rugăciune continuă și sinceră adresată Domnului aș fi depășit orice dificultate.

Am urmat sfaturile sale. Am meditat cu seriozitate pentru a putea face bine acel pas. M-am întors acasă în vacanță, dar am încetat să mai duc o viață dezordonată (câtă vanitate în spectacolele pe care făceam până atunci!). M-am dedicat lecturii, care până atunci o abandonasem. Am continuat în același timp să mă ocup și de copii, povestindu-le despre personaje diferite din istorie, cântam și ne jucam. Mulți dintre ei nu cunoșteau nici catechismul nici Biblia, de aceea am hotărât să-i ajut și în aceasta, introducându-i astfel în rugăciunea simplă a creștinilor.

Reflectați și confrunțați-vă

- *Despre ce fel de transformare este vorba în acest fragment?*
- *De ce această transformare și dăruirea de sine lui Dumnezeu sunt aspecte importante care se completează reciproc într-o trăire spirituală intensă?*

Don Aldo Giraudo, sdb